

Takových uzavřených mikrosvětů je teď plná země: byt a v něm sám starý člověk. Z televize nebo rádia v takovém bytě běží varování, že staří lidé jsou v koronadobě ohroženou skupinou a nemají přijímat návštěvy ani svých nejbližších a nemají vycházet z domu. Zprávy z jednoho takového mikrosvěta na druhém konci země, brněnského bytu mé maminky, poslouchám každý den v telefonu. Je samostatná, cílá, ale přece jen – sama v bytě. Rozumí důvodům izolace a přijímá, co nejde změnit. „Nedá se nic dělat,“ říká do telefonu a někdy to zní smutně. A taky to doslovně popisuje situaci: koukat na televizi, číst si, telefonovat, přemýšlet – a jinak se nedá nic dělat. Pro člověka zvyklého jít na výlet, na kávu s kamarádkou, obrážet naučné procházky a všemožné seniorské kroužky, zkrátka uvyklého naplnit si život v jednom tak, aby byl veselejší, to nejsou zrovna ideální časy.

A stejně se každý den v telefonu dozvím něco nového, co se mamince podařilo zažít s lidmi, které nevidí. Studenta **informatiky** Adama Radvana „získala“ z dobrovolnického programu MUNI pomáhá, zřízeného na dobu epidemie Masarykovou univerzitou. Univerzita má v síti už na tři tisíce dobrovolníků a lidé během pár dní na jejich činnost – benzin, roušky, dezinfekce či rukavice – poslali přes milion korun. Dobrovolník Adam přijde, vezme si z kliky tašku, seznam a peníze na nákup, na kliku pak zavěsí plnou síťovku. Z maminky zná kvůli riziku nákazy jen oko ve špehýrce. „Pomáhat je normální,“ říká, když mu za to do telefonu děkuju. O přivezení větších zásob maminka požádala podnikatele Ladislava Kazdu, který dal před dvěma týdny na Facebook nabídku, že bude rozvážet lidem uzavřeným doma zdarma nákupy. Půl dne podniká, odpoledne pomáhá lidem v izolaci. „Pokud to jde, povídám si pak s lidmi dole z chodníku přes balkon. Mám z toho radost, vidím, že jsou za ten kontakt rádi,“ říká pan Kazda.

Má pravdu. „Zase mi volala paní Eva, tento týden už podruhé,“ říká vesele matka další den, „a pošle mi nějaké kvízy, to se těším.“ Eva Vostálová je lektorka v klubu Centra pro rodinu a sociální péči, kam maminka s dalšími seniorkami v předepidemických časech chodila na dvě hodiny týdně trénovat paměť, cvičit, povídat si. V zákazu srocování lektorka své klientky pravidelně obvolává a zjišťuje, jak se jim daří. Má jich čtrnáct a s mou matkou mluvila naposledy hodinu a půl. Poslouchá myšlenky a vzpomínky starých žen, rozptyluje jejich strachy, dává jim pocit, že na ně myslí i svět okolo, aby jim v té kolonce „ohrožené skupiny“ nebylo moc úzko. A kdyby přece bylo, rychle vznikly linky odborné pomoci. Pečovatelské a sociální služby plně podhodnocených, vyčerpaných lidí ze dne na den rozšířily síť svých klientů, a zdaleka v tom teď nejde jen o ten oběd dodaný až ke dveřím – byť i ten už u brněnského bytu přistál.

„Je to teď špatná doba,“ říká moje matka. „Ale je v ní moc dobrých lidí.“ A to je mnohem lepší než naopak. Hodně sil rodičům a prarodičům v izolaci a moc díky těm, kdo po celé zemi krouží kolem jejich dveří.

„Je to teď špatná doba. Ale je v ní moc dobrých lidí.“